

Nascuts a les escombraries

Xènia Dyakonova

Avui, 03/05/2006

El títol que he posat a l'article podria semblar despectiu i burleta. Sempre que hom s'oblidi d'uns versos magnífics d'Anna Akhmàtova: "Si sabéssiu de quina mena / d'escombraries neix el vers, desvergonyit...!" Recordo haver sentit a la meva Rússia natal una gravació molt antiga, que grinyolava de manera gairebé insuportable, en la qual Akhmàtova mateixa recitava aquest poema amb el seu contralt enrogallat de fumadora empedreïda. Pronunciava la paraula escombraries amb una tendresa especial, marcant-la amb allò que en música s'anomena *sforzando*... Tenint en compte que peco d'un cert patriotisme literari, el fet que una poeta de llengua, per a mi, estrangera m'hagi recordat Akhmàtova ja diu molt a favor de Costa. Els poemes de Júlia Costa demostren que en la vida quotidiana d'un habitant de Barcelona, fins i tot en la mediocritat més grisa de les seves ocupacions diàries, s'hi poden trobar espurnes màgiques. Costa, que a més és autora de contes i novel·les juvenils guardonats amb nombrosos premis, és sobretot poeta, en el sentit més pur i elevat del terme. Sap observar al seu voltant, fixar-se en les prostitutes del Paral·lel, en el músic ambulat al metro, en els llibreters del mercat de Sant Antoni i en la perruquera del Raval, enamorar-se'n de tot cor i convertir-los a tots en personatges d'una poesia humana, senzilla, lleugera i regida per una mètrica i unes rimes que fan goig. No es tracta d'una poesia moderna tal com ho entenen els avantguardistes: no hi ha recerques conceptuals, al·lusions cultistes, metàfores extravagants destinades a *épater le bourgeois* ni jocs fonètics arriscats. Són versos casolans, si voleu, una mica ingenus i de vegades una mica antiquats, però alhora tenen la virtut innegable i poc freqüent d'estar molt a prop de la vida real i acceptar-la tal com és, de tocar de peus a terra amb summa delicadesa i de no menysprear res del que troben pel camí. El vocabulari que fa servir Costa és mancat de pretensió, nítid i ben català sense ser exageradament castís. En resum, la lliçó que dona el poemari és que la humilitat no és un obstacle per ser poeta. Amb una mica de sort, pot arribar a ser un avantatge.